

ХОЛДИНГОВІ СТРУКТУРИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВОГО РИНКУ

Наукові праці МАУП, 2015, вип. 46(3), с. 194–200

Теоретично розглянуто доцільність створення холдингових структур у векторі сучасної економіки. Визначено сутність дефініції “холдинг” та функції холдингових структур, описано такі бізнес-об’єднання, як фінансові холдинги, галузеві холдинги та змішані холдинги.

Результатом розвитку світової економіки стало створення великих інтегрованих структур, які можуть одночасно виробляти конкурентоспроможну продукцію та мінімізувати витрати на її виробництво. Асоціації, конгломерати, консорціуми, холдинги, картелі, трести, фінансово-промислові групи та інші інтеграційні об’єднання мають досягнути окреслених цілей завдяки створенню та використанню спільного капіталу та ефективного розподілу ресурсів, які є у них в наявності. Як пише Л. І. Федулова: “Великі корпорації створюють реальні передумови для динамічного промислового і технологічного розвитку” [19, 16], і також погоджується з тезою Б. Мільнера [15], що тенденції формування і функціонування корпорацій відображають закономірності розвитку світового господарства і мають універсальний характер. Науковці до таких закономірностей відносять: 1) концентрацію капіталу, 2) інтеграцію промислового і фінансового капіталу, 3) диверсифікацію форм і напрямів діяльності, 4) глобалізацію діяльності та інтернаціоналізації.

Своєю чергою Ю. Вінслав наголошує, що основою підтримки стабільності розвитку виробництва і посилення контролю над ринковою ситуацією у розвинених країнах виступає інтегрована тенденція. Тому ключовими інтеграційними лініями розвитку великих корпорацій стали: 1) входження до їхнього складу

фінансових компаній (виконують функції уповноважених комерційних банків, надаючи кредити, позики, страхові та лізингові послуги, керуючи портфелями цінних паперів тощо); 2) транснаціоналізація, що передбачає, окрім всього іншого, розвиток партнерських відносин з фінансовими органами держав [5].

Отже, *інтегровану корпоративну структуру* (ІКС) пропонують розглядати як групу юридичних чи господарсько самостійних підприємств (організацій), що проводять спільну діяльність на засадах консолідації активів для досягнення загальних цілей [6]. Своєю чергою як основні організаційно-господарські форми ІКС у світовій практиці “існують великі компанії, що мають дивізіональну структуру; холдингові компанії (в єдності з підконтрольними підприємствами); ФПГ, консорціуми; контрактні групи; ТНК... Глобалізація економіки, розширення зовнішньоекономічних зв’язків виявляється насамперед у підвищенні ролі і збільшенні масштабів діяльності транснаціональних корпорацій (ТНК). Вони дедалі більшою мірою стають визначальним фактором для вирішення долі тієї чи іншої країни в міжнародній системі економічних зв’язків. Активна виробнича, інвестиційна, торговельна діяльність ТНК дає змогу їм виконувати функцію міжнародного регулятора виробництва та розподілу продукції” [19, 16].

Накопичений досвід стосовно розвитку інтеграції підприємств відобразився у низці праць вчених-економістів (Р. Р. Арутюнян, В. П. Герасенко, Г. В. Гололобов, А. А. Глушецький, Т. В. Кашаніна, М. С. Клапків, Ю. Б. Вінслав, Т. О. Малікова, М. В. Матюніна, А. Ю. Мелентьєв, Б. Мільнер, В. А. Рахмілович, О. В. Іванова, В. Ю. Шевченко, Ю. Б. Скаженик, Е. А. Суханов, Л. І. Федулова, Л. М. Чепурда, Ю. В. Якутін).

Тому актуальним стає аналіз наукових пошуків авторів стосовно цілей створення та функціонування великих інтеграційних об'єднань, єдиного економічного простору, “де головними господарюючими суб'єктами стають корпорації та альянси, діяльність яких започаткована на принципах інтеграції та диверсифікації. Особливо велика роль таких суб'єктів у сфері концентрації та використанні високотехнологічного потенціалу як основи інноваційного розвитку економіки” [19, 26]. Як наслідок, можна стверджувати, що основною метою їх створення є побудова економічної системи, спроможної гнучко та своєчасно пристосуватися до сучасних економічних викликів, стимулюючи створення позитивного синергетичного ефекту.

М. М. Альошин характеризує синергію як “ефект непропорційного підвищення ефективності або зниження витрат ресурсів на одиницю ефекту” [1, 18]. Тож науковці зазначають, що синергія поділяється на два типи: фінансовий та операційний. *Фінансова синергія* характеризується зниженням ділового та фінансового ризику, а для *операційної синергії* притаманна економія на масштабах виробництва, на гнучкості та можливості зростання. Операційна синергія призводить до збільшення поточних операцій, зниження прямих та непрямих витрат, заощаджень на інвестиції у розвитку мережі збуту, персоналу та дослідженні ринку, прискорює рух компанії до стратегічної мети [9].

Інші українські економісти стверджують, що отримання операційних синергій означає наявність ще таких ефектів: 1) економія операційних витрат (ефект агломерації); 2) економія витрат на проведення науково-дослідних робіт та інноваційної діяльності;

3) комбінування ресурсів, що доповнюють один одного; 4) збільшення ринкового сегмента корпорації [16, 123, 124].

Отже, у результаті інтеграції окремих корпорацій можна отримати такі фінансові синергії: 1) створення податкових щитів (уникнення надмірного оподаткування); 2) можливість купівлі великого підприємства за ціною, нижчою від балансової; 3) фінансова диверсифікація (спосіб зменшення ризиків та управління ними) [16, 125; 17, 124].

Слід звернути увагу на тезу, висловлену І. Тепловою, що ефективність синергетичної взаємодії в економічному плані визначається такими показниками, як високий рівень показників економічної діяльності, швидка та адекватна реакція на зміни у зовнішньому середовищі, стійкі показники розвитку організації, вдосконалення структури, освоєння нових ринків збуту, створення позитивного іміджу, інноваційна діяльність збільшення прибутку, зниження витрат, зменшення інвестиційних потреб, скорочення часу реалізації цілей та ін. [18, 14].

На підставі викладеного вище можна зробити висновок, що синергетичний ефект певною мірою є чинником формування різних інтегрованих структур, своєю чергою інтеграція в бізнесі має багато переваг як для учасників інтеграційного процесу, так і для економіки країни загалом.

На думку А. Малікової, перевагами інтеграційних об'єднань організацій є: 1) економія масштабів виробництва; 2) збільшення своєї частки на ринку; 3) ширший доступ до різних ресурсів; 4) зменшення транзакційних витрат; 5) сумісне вирішення складних соціально-економічних, науково-технічних, екологічних та інших проблем [13, 293].

Причому науковці наголошують, що вертикальна інтеграція зі створення холдингових об'єднань має такі переваги: 1) дає можливість подолати проблему “подвійної надбавки”; 2) створити конкурентні переваги (неокласична теорія); 3) забезпечити мінімізацію транзакційних витрат, підвищити ефективність управління поведінки виконавця, розподілити права власності (неоінституціоналізм); 4) сприяє зростанню фінансових

потоків і ринкової оцінки фірми (теорія корпоративних фінансів). Автор також зазначає, що вертикальна інтеграція компаній сприяє створенню передумов для оптимізації податкового навантаження, інтенсифікації інвестицій, більш широкого впровадження інновацій [14, 373; 16, 127].

До того ж, як зазначають економісти, в діяльності ІКС присутні всі види ефектів операційних синергій, що цілком природно для такого виду організаційно-господарського утворення [16].

Проаналізуємо детальніше дефініції щодо терміна “холдинг”.

І. С. Шиткіна пише, що “холдинг (група компаній) — це форма підприємницького об’єднання, яка становить групу організацій, що заснована на відносинах економічного контролю, учасники якої зберігають формальну юридичну самостійність, а в своїй підприємницькій діяльності підпорядковуються одному з учасників групи — холдинговій компанії (головній організації холдингу). Тобто в цьому аспекті холдинги виступають як підприємницькі об’єднання. Під підприємницьким об’єднанням автор розуміє “стійку форму інтеграції, в якій учасники залишаються формально незалежними суб’єктами та здійснюють узгоджену підприємницьку діяльність в інтересах об’єднання загалом” [20, 13].

Дещо інше трактування поняття “холдинг” у термінологічному словнику пропонує П. М. Василенко: “Холдинг — це вид підприємницької діяльності, який складається з придбання контрольних пакетів акцій різних компаній з метою встановлення над ними контролю” [4, 303]. Також науковець пропонує таку дефініцію терміна “*холдингова компанія*”: “Холдингова компанія — це суб’єкт господарювання, що володіє контрольним пакетом акцій дочірнього підприємства, визначається холдинговою компанією. Між холдинговою компанією та її дочірніми підприємствами встановлюється відносини контролю — підпорядкування відповідно до вимог законодавства”.

На відміну від холдингової компанії, *холдингова структура* становить сукупність

юридичних осіб, яка створюється за допомогою головної та дочірньої організації. Юридичні особи, які входять в групу, пов’язані між собою частками у власності підприємств, що забезпечує головну компанію у безперечному праві вирішувати найважливіші управлінські рішення дочірніх компаній, а також шляхи та способи реалізації цих рішень. З огляду на зарубіжний досвід країн ЄС та США, можна сказати, що створення холдингових структур передусім означає становлення потужних систем, які можуть формувати основні сучасні елементи ринкової економіки, особливо на фондовому, кредитному та інвестиційному ринках. Так, основним завданням холдингових структур є інтеграція в єдиний процес усіх стадій виробництва: від наукових досліджень, проектування, конструкторських робіт до запуску нових видів продукції у виробництво та подальшої реалізації вже виробленої продукції. Створення холдингової структури часто використовується як засіб диверсифікації або конгломеративного зросту, в якому одна компанія керує кількома організаціями з різними видами виробничої діяльності, але кожна компанія по-різному контролюється з боку головної організації. Це досягається об’єднанням під егідою головної компанії, капіталу банків, виробничих та інших компаній [12, 12].

Слід звернути увагу на основні цілі, які вирішуються у процесі створення та функціонування холдингових структур: 1) диверсифікація бізнесу (коли до холдингу входять різні підприємства, що виробляють різні види продукції або надають послуги); 2) створення взаємозалежних виробничих та збутових ланцюгів; 3) оптимізація структури управління для зосередження зусиль керівництва головної компанії стосовно розробки та реалізації стратегічних цілей холдингу; 4) збільшення фінансової стійкості бізнесу та зниження ризиків [8, 17].

Зазначимо, що за ступенем централізації виокремлюють три групи бізнес-об’єднань: фінансові холдинги, галузеві холдинги, змішані холдинги [3].

Так, *фінансові холдингові компанії* створюються з метою реалізації функцій фінансового

контролю та управління, а також об'єднання капіталів підприємств. Виступаючи фінансовими організаціями, фінансові холдингові компанії мають певні функціональні відмінності від інших фінансових інститутів (банків, інвестиційних фондів). На відміну від банківських фінансових організацій, холдингові компанії не обмежені законодавством у здійсненні прямих інвестицій в нефінансові підприємства. Також за наявності відповідних ліцензій холдингові компанії займаються визначеною фінансовою діяльністю — винятком становить їх банківська діяльність. На відміну від інвестиційних фондів, фінансові холдинги не обмежують себе міжнародними портфельними інвестиціями, тобто диверсифікованими внесками в акції компанії різних країн. Мета фінансової холдингової компанії полягає в отриманні контролю над акціонерним капіталом фінансової організації, що уможливить ефективне здійснення управлінських функцій.

Прикладом можуть бути інтеграційні процеси, що виникли у банківському та страховому секторах, після фінансової кризи 1998 р., результатом чого стало створення холдингових структур-посередників, а наслідком змін стала поява таких передумов об'єднання діяльності банківських установ і страхових компаній: 1) зростання конкуренції у банківському бізнесі і пошук нових джерел прибутку; 2) створення перешкод для входження на ринок нових виробників фінансових послуг (кредитних і страхових); 3) зміцнення конкурентних переваг уже діючих на фінансовому ринку учасників кредитної і страхової сфер; 4) відкриття та освоєння нових джерел фінансових надходжень і використання їх в інвестиційній сфері; 5) сприятливі зміни у законодавстві багатьох промислово розвинених країн, коли з'явилося прагнення до усунення жорстких перешкод між різними ланцюгами фінансової системи, що сприяло подоланню вузької спеціалізації фінансових інститутів і диверсифікації її діяльності [10, 148].

Проте водночас не слід розглядати універсалізацію фінансових інститутів та їх інтеграцію як “лінійно-поступовий процес, який

не має перешкод і постійно нарощує ступінь інтеграційного об'єднання банківських і страхових інститутів” [2, 13].

Галузевий холдинг складається з підприємств однієї галузі (спеціалізуються на виробництві однієї продукції), які створюють вертикально інтегровану систему. Стосовно правління галузевого холдингу, то в ньому здійснюється розробка стратегії холдингу, інвестиційних пропозицій, а також контролюється їх виконання. В галузевому холдингу організовується оперативна взаємодія підприємств холдингу.

У площині розгляду окресленої нами проблемі повернемося до початку 90-х років минулого століття, коли теорія галузевих ринків поєднала теоретичний (визначення об'єкта дослідження, виявлення спектра структурних параметрів, факторів поведінки фірм на ринку) та емпіричний (виявлення взаємозв'язків між ними) аналізи. Тому на сучасному етапі розвитку теорію галузевих ринків пропонують розглядати за такими напрямками: 1. *Теорія трансакційних витрат — профіль галузі — вертикальна інтеграція* (Р. Коуз, О. Вільямсон). Передбачає аналіз завдань, напрямів та перспектив розвитку теорії галузевих ринків, запровадження аналізу меж зростання розмірів фірм на основі трансакційних витрат, визначення наслідків процесів злиття та поглинань, аналіз вертикальної інтеграції. 2. *Теорія мінімальних витрат — ємність галузі — оптимальна кількість фірм* (М. Уотерсон, У. Дж. Баумоль). Зосереджується на мінімальному ефективному розмірі підприємства та пов'язаному з ним поняттям ефекту масштабу виробництва. 3. *Теорія ефективності конкурентних ринків та підтримки державного регулювання* (Дж. Стіглер). Досліджує відносини конкуренції на галузевих ринках та вдосконалення теорії державного регулювання галузевих ринків [11, 37].

В. П. Герасенко на прикладі легкої промисловості Республіки Білорусь розглядає створення галузевих корпоративних структур у межах діючих концернів: холдинг на базі взуттєвої галузі, холдинг на базі текстильної галузі, холдинг на базі швейної галузі. Також визначає низку переваг щодо функціонуван-

ня таких галузевих холдингів: 1) економія на торговельних, маркетингових та інших послугах; 2) використання переваг диверсифікації виробництва, єдиної кредитно-фінансової політики; 3) зростання ефективності використання фінансових, інвестиційних та інших ресурсів; 4) прийняття ефективніших стратегічних рішень у зв'язку з появою нових можливостей, що зумовлені об'єднанням ресурсів, що увійшли до складу холдингу господарюючих суб'єктів; 5) поява можливостей для реалізації важкодосягнених цілей для окремо взятого господарюючого суб'єкта; 6) упровадження і застосування прогресивних технологій; 7) реалізація можливостей сприятливої ринкової кон'юнктури, що складається; 8) направлення у необхідних обсягах капітальних вкладів на реконструкцію та технічне переоснащення; 9) організація нових зовнішньоекономічних зв'язків; 10) забезпечення прийняттого режиму кредитування тощо; 11) збільшення обсягів випуску продукції за рахунок раціонального використання виробничих потужностей і оптимізації забезпечення виробництва сировиною та напівфабрикатами [7].

Позитивним у функціонуванні галузевих холдингів вважається фактичне виключення в їхній діяльності підприємств-посередників, які, по-суті, не створюють реальної додаткової вартості. До того ж світовий досвід інтеграції у малому бізнесі свідчить, що злиття капіталів, навіть для невеликих підприємств, вважається менш затратним засобом розширення промислового виробництва та збільшення ринків. У цьому процесі головними виступають організаційна робота і баланс. Також створення в Білорусі галузевих холдингів створило умови для відродження промислових підприємств і, як засвідчує В. П. Герасенко, дало змогу отримати такі результати: 1) організувати сприятливі передумови й умови для технічної реконструкції, освоєння прогресивних технологій і передових форм організації виробництва; 2) підвищити фінансову стійкість підприємств; 3) створити більш сприятливий клімат для отримання вітчизняних та зарубіжних інвестицій; 4) збільшити випуск конкурен-

тоспроможної продукції на підприємствах; 5) залучити до господарського обороту місцеві сировинні та енергетичні ресурси; 6) відновити втрачені виробничі зв'язки з підприємствами інших регіонів і країн [Там само].

Змішані холдинги — компанії, які займаються визначеною підприємницькою діяльністю (промисловою, торговельною, кредитно-фінансовою). Характерною рисою змішаних холдингів є те, що вони виступають в якості головних компаній “штаб-квартир” переважної більшості ТНК, де становлять промислові концерни, конгломерати, що характеризуються більшою мірою диверсифікацією та послабленням функціональних зв'язків між компаніями групи. Головною формою реалізації управлінських функцій холдингової компанії, характерної як для фінансових, так і для змішаних холдингів, є участь їх представників у загальних зборах акціонерів дочірніх та залежних організацій.

Звісно, на практиці холдингові структури (ХС) створюються для необхідного забезпечення конкретних обсягів виробництва конкурентоспроможної продукції, послуг, підтримки стійкості функціонування значних груп технологічно пов'язаних між собою науково-дослідницьких, проектно-технологічних, конструкторських організацій, а також консолідації результатів виробничої діяльності групи підприємств. Всі ці аспекти створюють підґрунтя для зниження загальних податкових внесків у компанії. Досягнути всього цього можна за допомогою механізму трансфертних цін, які на відміну від ринкових дають змогу перекрити збитки одних підрозділів холдингової компанії прибутками інших дочірніх його підприємств. Таким чином, можна зазначити, що створення холдингових компаній насамперед є результатом концентрації капіталу, розвитку та необхідності адаптації організацій до зміни зовнішнього середовища, що призводить до збільшення та розширення масштабів виробництва, прискорення опанування нової продукції на основі розвитку зв'язків між дочірніми організаціями.

Отже, розвиток та функціонування холдингових структур у світовій економіці є

складним і багатоплановим процесом, якому приділяють увагу в своїх наукових пошуках як вітчизняні, так і зарубіжні вчені.

Серед основних функцій ХС виокремлюють управлінську функцію (централізоване управління), інвестиційно-фінансову, виробничу і науково-технічну, функцію централізованого обслуговування [12, 16–18].

Тоді як удосконалення акціонерної форми власності, створення корпорацій, конгломератів, концернів та інших інтеграційних об'єднань дасть змогу тією чи іншою мірою реалізувати великий потенціал, який покладено в нові організаційні структури, такі як холдинги. У наш час холдингові структури відіграють особливу роль як у фінансовій (створення банківських холдингів), так і в нефінансовій сферах світової економіки.

Література

1. *Алешин М. М.* Интеграция фиктивного и реального капитала в финансово-промышленных группах и холдингах / М. М. Алешин // *Маркетинг*. — 2004. — № 3 (76). — С. 17–27.
2. *Арутюнян Р. Р.* Інтеграційні та дезінтеграційні процеси у діяльності банків та страхових компаній в сучасних умовах / Р. Р. Арутюнян, С. С. Арутюнян, О. В. Ітигіна // *Вісн. соц.-екон. досліджень ОНЕУ*, 2013. — Вип. 1(48). — С. 9–15.
3. *Бернштам Е.* Новые аспекты управления смешанным холдингом [Электронный ресурс] // *Управление компанией: научн.-практ. журн.* — Режим доступа: http://old.e-xecutive.ru/print/publications/aspects/article_1737/
4. *Василенко П. М.* Словник-довідник соціального працівника: навч. посіб. / П. М. Василенко, В. С. Васильченко, В. М. Галицький. — К.: ІПК ДСЗУ, 2007. — 322 с.
5. *Винслав Ю.* Финансовый менеджмент в крупных корпоративных структурах / Ю. Винслав // *РЭЖ*. — 1998. — № 3. — С. 25–34.
6. *Винслав Ю.* Развитие интегрированных корпоративных структур в России / Ю. Винслав, Д. Деметьев, А. Мелентьев, Ю. Якутин // *РЭЖ*. — 1998. — № 11–12. — С. 28.
7. *Герасенко В. П.* Формирование интегрированных структур в промышленности Республики Беларусь [Электронный ресурс] / В. П. Герасенко. — Режим доступа: <http://fdk.org.ua/article/viewFile/29148/26242>
8. *Иванова Е. В.* Особенности функционирования холдинговых структур в трансформационной экономике России [Электронный ресурс] / Е. В. Иванова // *Вестн. ОГУ*. — 2008. — № 8. — Режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article/n/osobennosti-funktsionirovaniya-holdingovyh-struktur-v-transformatsionnoy-ekonomike-rossii> (дата обращения: 20.06.2015)
9. *Ивашковская И.* Слияния и поглощения: ловушки роста [Электронный ресурс] / И. Ивашковская // *Управление компанией*. — 2004. — № 38. — Режим доступа: http://ecsocman.hse.ru/data/594/138/1218/uk_7_ivaskovskaya_26-29.pdf
10. *Клапків М. С.* Страхування фінансових ризиків / М. С. Клапків. — Т.: Економічна думка, 2002. — 570 с.
11. *Лотиш О. Я.* Сучасні напрямки розвитку теорії галузевих ринків / О. Я. Лотиш // *Наук. вісн. Херсон. держ. ун-ту*. — 2014. — Вип. 5. — Ч. 1. — С. 36–39.
12. *Макарова В. А.* Организация финансового управления холдинговых структур: учеб. пособие [Текст] / В. А. Макарова, Д. С. Никитин; Санкт-Петербургский филиал Нац. исслед. ун-та "Высшая школа экономики". — СПб.: Отдел оперативной полиграфии НИУ ВШЭ — Санкт-Петербург, 2013.
13. *Маликова Т. А.* Формирование промышленных холдингов в условиях выхода экономики из кризиса [Электронный ресурс] / Т. А. Маликова // *Известия АлтГУ*. — 2011. — № 2–1. — С. 293–296. — Режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article/n/formirovanie-promyshlennyh-holdingov-v-usloviyah-vyhoda-ekonomiki-iz-krizisa> (дата обращения: 12.02.2015)
14. *Матюніна М. В.* Методичні засади оцінки маркетингового потенціалу інтегрованих компаній важкого машинобудування / М. В. Матюніна // *Теорет. і практ. аспекти економіки та інтелектуальної власності*. — 2013. — Вип. 1. — Т. 1. — С. 373–377.
15. *Мильнер Б.* Крупные корпорации — основа подъема и ускорения развития экономики / Б. Мильнер // *Вопр. экономики*. — 1998. — № 9. — С. 66–77.
16. *Миськів Г. В.* Вплив інтеграції корпоративних структур на їхню капіталізацію / Г. В. Миськів, Н. В. Шевченко // *Фінанси України*. — 2012. — № 2. — С. 119–127.
17. *Ринок М&А – 2010: яким йому бути?* / [А. Попов, О. Коновалов, М. Черкасенко та ін.] // *Правовий тиждень*. — 2010. — № 4 (182). — С. 12.
18. *Теплова И. Г.* Управление взаимодействием хозяйствующих субъектов в интегрированном научно-производственном комплексе: автореф. дис. ... на соискание науч. степ. канд. экон. наук : спец. 08 00 05 "Экономика и управление народным хозяйством (экономика, организация, управление предприятиями, отраслями, комплексами промышленности)" / И. Г. Теплова. — Барнаул: АГТУ, 2004. — 24 с.

19. Федулова Л. І. Корпоративні структури в інноваційній діяльності: світовий досвід та можливості для України [Електронний ресурс] / Л. І. Федулова. — Режим доступу: http://eip.org.ua/docs/EP_04_4_09_uk.pdf

20. Шиткина И. С. Холдинги: правовое регулирование экономической зависимости. Управление в группах компаний / И. С. Шиткина. — М.: Волтерс Клувер, 2008. — 552 с.

Визначено актуальність створення інтегрованих структур в економіці, розглянуто такі поняття, як “холдингова структура”, “холдингова компанія”, “синергія”, “холдинг”. Окреслено закономірності розвитку світового господарства та ключові інтеграційні лінії розвитку великих корпорацій. Обґрунтовано доцільність створення холдингових структур у сучасній економіці. Схарактеризовано холдингові компанії, галузеві холдинги та змішані холдинги. Запропоновано узагальнене визначення терміна “холдинг”.

Определена актуальность создания интегрированных структур в экономике, рассмотрены такие понятия, как “холдинговая структура”, “холдинговая компания”, “синергия”, “холдинг”. Очерчены закономерности развития мирового хозяйства и ключевые интеграционные линии развития крупных корпораций. Обоснована целесообразность создания холдинговых структур в современной экономике. Охарактеризованы холдинговые компании, отраслевые холдинги и смешанные холдинги. Предложено обобщенное определение термина “холдинг”.

The urgency establishment of integrated structures in economy discussed concepts such as “holding structure”, “holding company”, “synergy”, “holding” is defined. Patterns of the world economy and key line integration of large corporations are outlined. The feasibility of the establishment of holding companies in the modern economy is justified. The characterization of holding companies, industrial holdings and mixed holdings is presented. The generalized definition of “holding” is proposed.

Надійшла 22 червня 2015 р.